

Kjendelse. Har det været Meningen, er det i alt Fald meget uheldigt udtrykt. — Til disse Bemærkninger skal jeg altsaa paa dette Stadium indskrænke mig.

Lauridsen: Jeg skal ligesom det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) udtale mig i yderste Korthed om dette Lovforslag. Man føler selvfølgelig en Glæde ved at se et saadant Principspørgsmaal, et Princip af den Betydning som det, der indeholdes i det foreliggende Forslag, fremkomme, og se, at der er Enighed om dette Principspørgsmaal mellem begge Lovgivningens Faktorer og den høie Regjering. Men jeg vil rigtig nok sige, at i den Skikkelse, hvori Lovforslaget foreligger, tror jeg, man kan sige, at det nærmest er en theoretisk Glæde, man har af Lovforslaget, og hvis man vil naae til at faae nogen praktisk Glæde af Lovforslaget, tror jeg, man maa gaa adskilligt videre i Retning af at give Erstatning til uskyldig Dømt, end der siges i dette Lovforslag. Jeg tror, at man maa tage Principet fuldt ud og sige, at Staten er nærmere til ubetinget at erstatte de uskyldig Dømsfældte, naar der er en antagelig Grund til at tro, at de ere uskyldige, end de selv ere til at bære det. Jeg kan ikke tillægge den Tanke, der føres frem fra visse Sider, at man der ved vilde overbebyrde Statskassen, paalægge Statskassen betydelige Afgifter, saa afgjørende Betydning, at der deri kan ligge tilstrækkelig Grund for mig til ikke at tage det, der theoretisk og efter min Opfattelse er det Rigtige. Jeg tror, at Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det foreligger, i Virkeligheden næsten aldrig vil kunne komme til praktisk Anvendelse. Det vilde blive adskilligt bedre, naar det blev ændret paa den Maade, som blev foreslaaet af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds, og jeg vil sige, at jeg kunde erklære mig fuldt ud tilfreds med de Ændringer, der bleve foreslaaede med Hensyn til Lovforslagets §§ 2—4. Men jeg tror rigtig nok, at man maa gaa noget videre med Hensyn til § 1, end der tilsigtedes af det ærede Medlem. Jeg tror, at hvis man tog Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det nu her foreligger, vilde man ganske rolig, naar man havde sikret sig mod eet Tilfælde, det saakaldte juridiske Alibi, kunne udsætte en Præmie for enhver Sigtet, der vilde være i Stand til at faae Erstatning efter dette Lovforslag. Jeg tror, at naar man først paalægger den Sigtede Bevisbyrden, den Bevisbyrde at godtgjøre, at al Mistanke mod ham er ganske ugrundet, naar man,

som Lovforslagets § 2, ser bort fra det Tilfælde, at han er bleven konfunderet i Retten paa Grund af den overordentlige Afkendskab, som der er til retslige Former blandt Lægfolk her i Landet, og saa tænker sig det paadømt af den Dommer, der har fængslet ham, tror jeg, som sagt, man uden at risikere sin Formue kan udlove et lille Beløb til hver den, der kan faae Erstatning efter dette Lovforslag. Jeg mener derfor, der maa gøres Ændringer ogsaa i § 1, og det andre Ændringer end dem, der ere foreslaaede af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein), for at Lovforslaget kan blot nogenlunde fyldestgjøre Tanken med det, og for at man kan have Andet ud af det end theoretisk Glæde. Jeg vil nu ikke sige, at man absolut skal gaa saa vidt, at man skal give enhver Frifunden Erstatning af Statskassen. Det kan være, at det er for vidt, skjøndt jeg tror nok, at det kunde begrænses saaledes, at det slet ikke blev saa overordentlig faresult at gjøre det. Men videre end dette Lovforslag gaar, maa man, synes jeg, gaa, og jeg haaber, at der i Aar skulde fra alle Sider vise sig Stemning for, at dette Lovforslag kommer ud. Jeg har ikke i Sinde og ønsker ikke dette Lovforslag sat i Forbindelse med andre store Spørgsmaal, netop fordi jeg ønsker det ført igjennem. Men der er dog en enkelt Ting, jeg mener, man kunde føie til, og som jeg ikke mener, der kan reises nogen særlig Indvending imod, og det er, at man kunde fritage enhver Frifunden for at betale Sagens Omkostninger i kriminelle Sager. Der er her i Landet en ganske mærkelig Praxis i saa Henseende. I civile Sager tror jeg den almindelige, praktiske Grundtænkning er den, at man ingen Omkostninger faar, selv om man vinder sin Sag. Det er det almindelige, det er det praktiske Resultat i Masser af Tilfælde, medens derimod i kriminelle Sager det Offentlige faar sine Omkostninger erstattede, selv om det Offentlige taber den anlagte Straffesag. Jeg mener, at man meget vel kunde gaa til, i alt Fald foruden de Ændringer i den Retning, som ere antydede af den sidste ærede Taler, at tilføie en Paragraf i Lovforslaget, som gik ud paa, at enhver Frifunden ogsaa var fri for at betale Sagsomkostninger. Jeg vil gjerne spørge den høiterede Justitsminister, om han vil stille sig uvillig til en saadan Ændring. Jeg synes, at naar man er gaaet bort fra Principet: Frifindelse for videre Tiltale og den Slags Ting, kan man meget godt gaa til at sige, at i Straffesager, naar man ikke dømmes, skal man heller ikke betale Noget. At frifinde en